

който да не е задълженъ малко или много на тѣзи покровители и благодѣтели на Габровско-то училище.

И тѣй, когато вѣтрѣ въ Българіѣ Габровско-то училище принасяше свои-тѣ услуги въ распространіе-то на Българско-то ученіе, то далечъ отъ Българіѣ пакъ въ негово име ся дѣйствуваше и прѣдготвяше будущій-тѣ успѣхъ на Българско-то образование. И ний Българи-тѣ, колкото да сме неблагоприятны или завистливы на неговѣ-тѣ славѣ, не можемъ отказа заслуги-тѣ му, нито може претендува на неговы-тѣ прѣимущества друго нѣкое отъ учебны-тѣ заведения въ Българіѣ при възражданіе-то на нашѣ-тѣ книжницѣ. Но за тѣзи прѣимущества Габровско-то училище е задължено на неутомимѣ-тѣ ревность на първы-тѣ си основатели и попечители.

Долне-то писмо писано двѣ години послѣ отворяніе-то на училище-то въ Габрово ясно свидѣтельствува за тѣхны-тѣ грижи и старанія въ образование-то на съотечественници-тѣ имѣ и въобще за просвѣщеніе-то на Българи-тѣ.

“Да ся потрудите (пишатъ тѣ на училищны-тѣ епитропы) да ни испишите варвеніе-то на школа-та, защо чуваме, чи ученпрѣподобныя-тѣ кирѣ Неофитъ има намѣреніе да остави школа-та ни, желяехме да знаемъ причина-та, защото мыслимъ, защо ако ни остави, ще да падне школа-та въ невѣжество, и ще се развали, и тогива е язкъ за толкозы-те трудове и пары дето сме похарчили и харчиме сега, и ще да имаме насмѣханіе отъ други-тѣ села и градове, чи не можихме да кивернисаме даскала-тѣ, да го имаме доде се научи нѣкой други да влезе на мѣсто-то му — Дето сега както чуваме, и каквото ваша милось ни пишете, имаме голѣма радость, дето дошли въ Габрово ученици отъ други села и градове да се учатъ, и въздадохме хвала Господу Богу, чи удостои наше-то село да стане начало на Българско-то просвѣщеніе, и секи день приносями тепли молитвы на Господу да укрепява сички-те любородны соотечественници, и насъ, да можиме да се утешиме, чи трудовете ни и харчовете ни не се загубиха — Ваша милость, и сички-те други-те соотечественници и чорбаджии знайте, чи ніе вече не ще да живейме въ село-то, нито лица-та ни, и сме като откаснати отъ него, но защото живейме тука толкосъ години, и разумѣхме доброто на ученіе-то, отъ което салтъ наши-те Болгаре са